

Ustava, psihoanaliza, človekove/otrokove pravice

✍ Roman Vodeb

Novela Zakona o zakonski zvezi in družinskih razmerjih (ZZZDR) – ki je bila sprejeta ‘s trikom’, mimo ustaljene (demokratične) procedure, po skrajšanem postopku – terja kritično presojo. Kršene so namreč temeljne človekove pravice. V zadnjem času se je pojem človekovih pravic tako zbanaliziral, se raztegnil v absurde smeri, da bo treba reči bobu bob. Koncept normalnega in naravnega se smeši in se ga, v objemu anarholiberalizma, želi poslati na smetišče zgodovine. Če nam ne bi zaradi vseh teh anarholiberalnih absurdov in trendov pretil civilizacijski oz. družbeni kolaps, bi pač tudi to potrpežli. Kakor koli obračamo: brzdjanje živalskosti – beri: libidinalnosti oz. seksualnosti – je nujnost, s katero se mora spopasti vsaka država oz. politika. “Naloga politikov je, da sprejemajo takšne zakone, da se bo aritmetična sredina družbene sreče (beri: prijetnosti življenja) dvignila,” sem zapisal v knjigi O spolu, ki je nastala leta 2011 – v času javne obravnave takrat novega Družinskega zakonika, ki je potem padel na referendumu (marca 2012).

Oblikovanje močnega nadjaza skozi Ojdipov kompleks

Ko polemiziramo o človekovih pravicah, se je smiselno osredotočiti najprej na otrokove pravice. In če zaupamo Freudu, ki je rekel, da je “otrok oče odraslega/človeka”, moramo vedeti in se s tem sprijazniti, da mora biti otrok v času odraščanja deležen marsičesa (vzgojnega) – vsekakor ljubezni in vzgojnih vplivov očeta in matere (in ne zgolj “dveh oseb”, kakor po novem piše v noveli ZZZDR) –, kar mu bo pozneje, v odraslosti, omogočilo normalno življenje, psihično/osebno trdnost in/oz. mentalno zdravje. Ob spolni identiteti, torej spolni želji, je tudi sposobnost moralnega razsojanja izjemno pomembna osebna oz. psihična lastnost vsakega človeka, ki pa jo mora še razviti; in razvije jo predvsem v otroštvu. Oče in mati sta neobhodno potrebna za razvoj otrokove poznejše sposobnosti moralnega razsojanja. Torej – če se otrok razvija v klasični/tradicionalni družini z obema (različnospolnima) staršema, bo (načeloma) njegova spolna identiteta (spolna želja) heteroseksualna, njegovo moralno razsojanje (močan nadjaz) pa bo ‘neoporečno’. Kulminacija močnega nadjaza oz. ‘neoporečnega’ moralnega razsojanja je ponotranjena prepoved incestuoznih spolnih razmerij. Moralno odgovoren človek – problematični so predvsem moški – se bo seksualno ogradil od spolne privlačnosti svojega potomca (in svojega nasprotispolnega starša) – za očete/moške so aktualne predvsem hčere (in/ali matere) – zato,

ker/da se mu le-ta kot spolni objekt ne bo zdel spolno privlačen. Ravno močan nadjaz – ki se v človeka/moškega naseli skozi pravilno razrešen Ojdipov kompleks – incestuozni kod vgradi/vgravira v nezavedno tako, da mu spolna želja ne pobesni v nepredvideno/prepovedano smer; hkrati pa ima človek čut za moralno razsojanje v kočljivih položajih, ko bi lahko podlegel imperativu (načela) ugodja.

Etiologija tradicionalnega oz. normalnega moralnega razsojanja je, zahvaljujoč psihoanalizi, torej znana. Res je, da je – etiološko gledano – mogoče razviti ‘približek’ klasičnemu moralnemu razsojanju tudi po drugi logiki. Ampak ta ‘približek’ ni adekvatna zamenjava za tradicionalno/klasično/normalno moralno razsojanje. Funkcionalno (‘pravilno’) odrasel, torej normalen človek, se v resnici ne nauči brzdati samega sebe – svojih strasti, želja in potreb/hotenj –, funkcionalno odrasel/normalen človek mora biti tako vzgojen, torej ‘gor spravljan’, da ponotranjeno čuti, kaj je moralno prav in kaj ne. Če je človek deležen ‘pravilne’, torej tradicionalne družine, tudi Boga, božje pridige in/oz. Svetega pisma (v resnici) ne potrebuje za to, da bi čutil, kaj je v danem trenutku moralno prav.

Nezmožnost oblikovanja čuta za moralno razsojanje

V tem turbulentnem družbenem/političnem trenutku je (Združena) levica skozi stranska vrata vpeljala izenačevanje spolov tudi glede vzgoje oz. ‘gor spravljanja’, torej mimo kla-

sičnega/tradicionalnega starševanja, preko sprejete novele ZZZDR. In prav s psihoanalitičnimi (proti)argumenti lahko noveli ZZZDR legitimno oporekamo. Namreč – če že spregledamo in stiskamo zobe, ko vemo, da otrok ne bo mogel razviti spolne identitete in spolne želje na način in v smer, ki v tej kulturi velja za normalno in naravno, pa ne moremo spregledati in zatajiti problematike moralnega razsojanja. Država ne sme biti tista, ki bi jo sistemsko, zaradi neustreznih, torej spodletelih zakonov zagodla posamezniku pri razvoju moralne razsodnosti – v tem primeru mislim na posvojence v istospolnih partnerskih skupnostih (delno pa tudi na otroke, ki rastejo v enostarševskih, torej razdrtih družinah). Primer: deček, ki ga vzgajata – torej ‘gor spravljata’ – dve mami, ne bo mogel ustrezno ponotranjiti moralnih prepovedi/zapovedi. Njegovo moralno razsojanje bo specifično, torej predodipso, kot se reče v psihoanalizi. Ponotranjenega čuta za moralno razsojanje ne bo imel ustrezno razvitega, čeprav bi znal navzven pogosto ravnati tako, kot bi ‘vedel’ oz. slutil, da je prav. Na samem, ko ga ne bi nihče videl – in če ne verjame v Boga –, bi znal podleči (libidinalnemu) imperativu (načela) ugodja. Ravno kriminalci in podobni delinkventi so tisti, ki navadno (na samem, ko jih nihče ne vidi) skušajo prelisičiti sistem/zakon, kaj ukrasti, goljufati; in če jih roka pravice ujame/zaloti, pristanejo v zaporu. Takšni ‘predodipalci’ (beri: moralni izprijenci), ki niso znali z notranjim (moralnim) čutom oceniti, da se nekaj “Ne sme(š)!” lahko tožijo državo, da jim je tako rekoč zakonsko onemogočila razvoj sposobnosti moralnega razsojanja.

Problem osebnega dostojanstva

Ustavna pravica vsakega državljana Slovenije pa je “osebno dostojanstvo” (34. člen). Le kako bo človek – v mislih imamo moškega –, ki ga država strpa v zapor, poprej pa ga oropa sposobnosti moralnega razsojanja, razvil in ohranjal “osebno dostojanstvo”. Tak ‘predodipalec’ (moralni izprijenec) ne bo le

družbeno ‘izzvižgan’ – ljudje ga bodo hitro prepoznali kot pokvarjenega, moralno sprevrženega/izprijenega –, tak revež bo tudi hitro kazensko preganjan, obsojen in strpan v zapor ter ne nazadnje tudi stigmatiziran. In to samo zato, ker mu jo je država zakonsko zagodla z dvema mamama (kar novela ZZZDR omogoča).

“*Država ne sme biti tista, ki bi jo sistemsko, zaradi neustreznih, torej spodletelih zakonov zagodla posamezniku pri razvoju moralne razsodnosti – v tem primeru mislim na posvojence v istospolnih partnerskih skupnostih.*”

Po 35. členu Ustave je vsakemu državljanu zagotovljena “nedotakljivost duševne celovitosti” in tudi “osebne pravice”. Država jo lahko prav z novelo ZZZDR nekomu zagode tako, da ga bo sankcionirala in kazensko preganjala – poprej pa mu bodo to na neformalen način naredili, mu jo zagodli (npr. z osmešenjem) sodržavljeni. Otrok, ki je vzgajan v partnerski skupnostih dveh oseb, ki sta istega spola (npr. dve lezbijki ali dva geja), bo v svoje nezavedne miselne sisteme ‘vtisnil’ misli – govorimo lahko o t. i. miselnem odtisu – o razmerju med staršema in njim samim. Da otrok v ojdipalno-kastracijskem obdobju primerja misli o anatomiji genitalij, torej oba tipa/koncepta genitalij – lastnih in (‘kompatibilnost’/‘ujemajočnost’) genitalij obeh staršev –, se iz psihoanalize natančno ve. Dva istospolna starša pa v otroku med ‘gor spravljanjem’ zapustita zelo specifičen miselni odtis – tak, da se otrok v odraslosti ne bo (libidinalno) vklapljal v družbo, med oba spola (in nasploh v družbo) tako, kot je v tej kulturi – torej na planetu Zemlja (pri rasi homo sapiens) – normalno oz. pričakovano in ne nazadnje naravno oz. običajno. “Celovitost (njegove) duševnosti” in tudi njegove “osebne pravice” bodo takšne, da bo ‘malce’ štrlel iz običajnih normativov/okvirov in tak posvojenec bo seveda terjal svoje pravice. Npr.: če se dečku, ki mu v ojdipalni fazi kastracijsko pretita – kot se reče v psihoanalizi – dva/oba starša

(dva moška/geja), si lahko kot objekt želje prav zaradi tega v odraslosti (v spolnoidentitetni krizi/stiski) spolno zaželi otroka, torej postane pedofil; in država ga bodisi strpa v zapor (če bo pedofilijo prakticiral) bodisi mu krati pravico do “nedotakljivosti duševne celovitosti” in “osebne pravice” (pedofilija je namreč – trenutno še – zakonsko prepovedana). Ta(ka) kontradiktorna “duševna celovitost” otroka, ki je rasel ob dveh istospolnih starših/posvojiteljih, je bistveno drugačna od “duševne celovitosti” otroka, ki je rasel, bil vzgajan oz. ‘gor spravljan’ ob dveh različnospolnih starših, očetu in mami.

Protiustavnost zakona

V Ustavi pa so ne nazadnje zapisani še trije ‘močni’ členi, tri ‘varovalke’, zaradi katerih je novela ZZZDR v nasprotju z njo. Gre za 53., 54. in 56. člen.

53. člen govori o “zakonski zvezi in družini”. Pisci Ustave so takrat, ko so jo pisali (l. 1990–1991), natančno vedeli, kaj pomeni “zakonska zveza” in kaj “družina”; oba koncepta namreč ureja prav ZZZDR iz leta 1976, ki ga je (Združena) levica (s trikom) novelirala. Pravni paradoks/absurd/‘error’ je, če se za nazaj fatalno/radikalno in konceptualno spreminja nek zakon (konkretno ZZZDR), ki je v času pisanja Ustave pomenil in opredeljeval nekaj čisto drugega, kar je po spremembi/noveli zakona urejeno drugače. Če politično (levo)kontaminirani pravniki ne vedo, da nek zakon (konkretno ZZZDR) ne more spremeniti in spreminjati Ustave, pač pa je kvečjemu zakon (ZZZDR) v nasprotju z Ustavo, potem smo kot nacija/država resnično v hudi (pravosodni) stiski.

“*Če otroku šola posreduje takšno ‘znanje’, torej če je otrok institucionalno indoktriniran, da je istospolna spolna usmerjenost povsem mogoča in legitimna ter celo priporočljiva, in če je takšne “spolnovzgojne” indoktrinacije otrok deležen na prvi stopnji osnovnošolskega izobraževanja (in celo v vrtcu), to lahko nanj učinkuje kot spolna zloraba.*”

Torej: "Zakonska zveza temelji na enakopravnosti zakoncev." Ampak ne "zvezi" istospolnih oseb/bitij (pripadnikov rase homo sapiens) (zakoncev), pač pa zvezi/tandemu/duetu/paru moškega (kot penisnega bitja) in ženske (kot vaginalnega bitja), ki sta po zakonu sklenila "zakonsko zvezo", ki bi se ji lahko reklo – če bi jo terminološko opredelili – 'mošžena' ali 'žen(a)moža' (ali pa, če banaliziram: 'vaginopenisa'/'penisovagina'). (Zakonska zveza se "sklene /.../ pred pristojnim državnim organom".) "Zakonsko zvezo in pravna razmerja v njej, v družini in v zunajzakonski skupnosti ureja zakon." Ampak: pisci Ustave so imeli v mislih natančno 'penisno-vaginalni' par/tandem/skupnost/duet/zvezo, torej moškega in žensko, nikakor pa ne par/skupnost/zvezo/tandem/duet dveh istospolnih oseb/bitij (pripadnikov rase homo sapiens, zakoncev ali

pa naša država nikogar ne "varuje" (razen interese/želje/hotenja LeGeBiTrovške manjšine), ne "materinstva", ne "očetovstva", še najmanj pa "otroke in mladino", niti ne "ustvarja za to varstvo potrebnih razmer", pač pa vse to ruši, spodkopava in (o)ropa. In (tudi) zato je novela ZZZDR v nasprotju z Ustavo; in to je problematika, s katero bi se morali ukvarjati ustavni sodniki. Kulminacija norosti, ki jo prinaša novela ZZZDR, je ob ukinjanju koncepta očeta in matere (in vsiljevanja starševanja "dveh oseb": starša "ena"/"A" in starša "dva"/"B") tudi legalizacija posvojitev otrok v istospolno partnersko skupnost/tandem/duet/zvezo, ki uničuječe vpliva na otroka.

Na tem mestu je treba dodati, da je t. i. psihološka stroka – ki je v tem družbenem trenutku precej levorežimsko usmerjena – v tem kontekstu (v resnici, po tistem) razdvojena/razcepljena (na

sna 'uradna izjava' – v mislih imamo kar obe (tudi tisto iz leta 2012) – govori, da "se otroci, tisti iz istospolnih in tisti iz različnospolnih družin oz. partnerskih skupnosti v ničemer ne razlikujejo". Pri tem niso niti toliko freudovski oz. psihoanalitični, da bi si koncept problema pravilno postavili. Problem namreč (in v resnici) niso otroci; problematičnost teh otrok bo izbruhnila na dan oz. bo opazna šele v odraslosti. A posvojenci, ki so bili 'gor spravljani' v istospolnih partnerskih skupnostih, so o tem, o svojih življenjskih/duševnih/osebnostnih problemih – na nesrečo LeGeBiTrovcev – že spregovorili!

Uradna stroka je kontaminirana s feministično ideologijo

Ti isti uradni psihostrokovnjaki po drugi strani prav tako ne razumejo problema t. i. vhodnega spola v ojdipalno starševanje, torej v starševanje otroku v času razreševanja ojdipovega in/oz. kastracijskega kompleksa. Ves čas se osredotočajo na spolno usmerjenost staršev, ki v resnici sploh ni bistvena. Za razvoj spolne identitete, spolne želje in moralne razsodnosti, katere kulminacija je tabu/prepoved incesta, je pomemben vhodni spol v ojdipalno starševanje.

"Pravice in dolžnosti staršev" do njihovih otrok so jasne – vsaj piscem Ustave so bile, in to vse dotlej, dokler ni feministična (in/oz. LeGeBiTrovška) ideologija dokončno zakoračila v (slovensko) politiko in

povsem kontaminirala (Združeno) levico. Torej: "Starši imajo pravico in dolžnost vzdrževati, izobraževati in vzgajati svoje otroke" (54. člen). (Vzgajanje pomeni predvsem ojdipalno 'gor spravljanje'.) "Ta pravica in dolžnost se staršem lahko odvzame ali omeji samo iz razlogov, ki jih zaradi varo-

Foto: Nataša Pezdir

pa izvenzakoncev), pač pa (enega) moškega/samca (kot penisnega bitja) in (ene) ženske/samice (kot vaginalnega bitja). In ne nazadnje – še vedno govorimo o 53. členu: "Država varuje družino, materinstvo, očetovstvo, otroke in mladino ter ustvarja za to varstvo potrebne razmere." Po noveli ZZZDR

dva dela). Vsi psihostrokovnjaki pač ne soglašajo z znano 'uradno izjavo', ki je seveda kontaminirana s feministično in/oz. LeGeBiTrovsko ideologijo. Ta razdvojenost je opazna tudi iz psihoanalitičnega nerazumevanja problemov razvoja posvojenih otrok. Njihova znamenita in po svoje zlogla-

vanja otrokovih koristi določa zakon. Otroci, rojeni zunaj zakonske zveze, imajo enake pravice kakor otroci, rojeni v njej” (54. člen).

“Vendar: izpovedi posvojencev v istospolnih partnerskih skupnostih že obstajajo in odločilno/radikalno/fatalno učinkujejo na celotno paradigmo posvojitve otrok v istospolnih partnerskih skupnostih (in tudi na istospolne poroke) kot ‘veto’.”

Prav ta uradna (kvazi) stroka, ki je kontaminirana s povsem spodletelo ideologijo/teorijo spolov (angl. gender) in ki je prvotno zrasla na zelniku feministk, sedaj narekuje “otrokove koristi” in si monopolno lasti spoznanje in resnico o “otrokovih koristih”. Vendar: izpovedi posvojencev v istospolnih partnerskih skupnostih že obstajajo in odločilno/radikalno/fatalno učinkujejo na celotno paradigmo posvojitve otrok v istospolnih partnerskih skupnostih (in tudi na istospolne poroke) kot ‘veto’. Iz farmacevtske industrije se pač ve, da imajo določeni tipi negativnih stranskih učinkov na zdravljenje pacientov status ‘veta’, torej apriorne prepovedi. Zdravilo, ki ima prehude stranske učinke, ne sme biti v splošni/javni uporabi. In izpovedi nekaterih posvojencev iz istospolnih partnerskih skupnosti – v mislih imamo predvsem *Roberta Oscarja Lopeza*, *Katy Faust* in *Heather Barwick* (deloma pa tudi *Rivka Edelman*, *Denise Shick*, *Dawn Stefanowicz*) – so tako hude, da sesuvajo vse te LeGeBiTrovške/feministične (kvazi) “strokovne raziskave”. *Robert Oscar Lopez med drugim pravi*: “... Za zunanje opazovalce sem bil dobro vzgojen, visoko uspešen in ambiciozen otrok s samimi peticami v spričevalih. Znotraj pa sem bil zmeden. Če je tvoje domače življenje na tako bistven način, v osnovnih fizičnih odnosih, tako radikalno drugačno od življenj vseh okrog tebe, pač odrasteš nekoliko čuden. Nimam nikakršnih duševnih motenj ali telesnih bolezni. Samo odrasel sem v tako nenavadnem domu, da mi je bilo nekako usojeno, da končam kot družbeni izobčenec ...”¹ In prav zaradi te in takih izpovedi je treba koncept ‘veta’

nujno uporabiti tudi pri uveljavljanju vseh teh LeGeBiTrovških zahtev, ki so se pri nas nagomilile v obliki goljufivega sprejetja novele ZZZDR.

Tukaj pa je še 56. člen Ustave, ki govori ravno o “pravicah otrok”: “Otroci uživajo posebno varstvo in skrb. Človekove pravice in temeljne svoboščine uživajo otroci v skladu s svojo starostjo in zrelostjo. Otrokom se zagotavlja posebno varstvo pred gospodarskim, socialnim, telesnim, duševnim ali drugim izkoriščanjem in zlorabljanjem. Takšno varstvo ureja zakon. Otroci in mladolletniki, za katere starši ne skrbijo, ki nimajo staršev ali so brez ustrezne družinske oskrbe, uživajo posebno varstvo države. Njihov položaj ureja zakon.” In to ne kateri koli zakon, pač pa ZZZDR iz leta 1976, ki je opredeljeval, da ima otrok za starša očeta in mamo in ne kar dveh oseb. Novela ZZZDR pa v 3. in 12. členu dikcijo “moža in žene” oz. “moškega in ženske” zamenjuje z dikcijo “dveh oseb”. V 16. členu pa anulira/razveljavlja/briše dikcijo: “različnega spola”. In ravno tako radikalen – čeprav na videz “minimalen” – poseg v zakon, v ZZZDR, je protiustaven.

Fatalen vpliv na šolski kurikulum

In ne nazadnje – če smo malo preroški: če novela ZZZDR na referendumu ali morda celo na Evropskem sodišču ne bo zavrnjena, bo ta zakon zaznamoval celoten šolski kurikulum, ki je že sedaj ponekod kontaminiran s feminizmom in LeGeBiTrovsko ideologijo enakosti in/oz. teorije spolov. “Svoboda vesti”, ki jo opredeljuje 41. člen Ustave, bo omejena. Če bo (LeGeBiTrovška) manjšina na tako ‘psihotičen’ način širila svoje zahteve in svoje “človekove pravice” vsiljevala heteroseksualcem, bo nemogoče imeti svobodno vest in vzgajati otroke tako, kot se (heteroseksualnim oz. konzervativnim) staršem zdi moralno prav. Tukaj ne gre (toliko) za versko prepričanje, pač pa za “druge prepričanja”. Namreč: mnogi straši smo prepričani, da je edina normalna in naravna družina heteroseksualna in da jo tvorijo oče, mati in otrok. Znameniti in zloglasni priročnik *Ljubezen je ljubezen* je tako proLeGeBiTrovski/

prohomoseksualen, da spodkopava temelje tradicionalne moralne vzgoje. Če otroku šola posreduje takšno ‘znanje’, torej če je otrok institucionalno indoktriniran, da je istospolna spolna usmerjenost povsem mogoča in legitimna ter celo priporočljiva, in če je takšne “spolnovzgojne” indoktrinacije otrok deležen na prvi stopnji osnovnošolskega izobraževanja (in celo v vrtcu), to lahko nanj učinkuje kot spolna zloraba (kako spolne zlorabe fatalno učinkujejo na razvoj mentalnega zdravja, pa se menda dandanes že ve). Torej – 41. člen Ustave: “Starši imajo pravico, da v skladu s svojim prepričanjem zagotavljajo svojim otrokom versko in moralno vzgojo. Usmerjanje otrok glede verske in moralne vzgoje mora biti v skladu z otrokovo starostjo in zrelostjo ter z njegovo svobodo vesti, verske in druge opredelitve ali prepričanja.”

Vzpostaviti red v zakonodajnem protokolu

Predlagatelj novele ZZZDR – torej Združena levica – je na žalost na klasično političen način za seboj potegnili tudi preostalo slovensko levico, začuda tudi stranko pravnika dr. Mira Cerarja (SMC), ki bi moral ukrepati kot pravnik in vzpostaviti red v zakonodajnem protokolu. Vse mu je spolzelo iz rok. Upamo le lahko, da slovenski ustavni sodniki premorejo toliko razsodne moči in izstopijo iz svoje generalne politične opredeljenosti (ki je večinoma bolj ali manj leva) ter prisluhnejo vsem protiargumentom in dovolijo referendum. Potem pa naj narod odloči ... A četudi se narod odloči v prid novele ZZZDR – tudi tako, da je referendumska udeležba premalo številčna in se novela ZZZDR (posredno) obdrži v veljavi – nam, ki zagovarjamo tradicionalno družino in otrokove pravice, preostane še Evropsko sodišče, ki pa je (predvidoma) precej bolj pravno korektno in nevtravno ter zdravo konzervativno, kot je (bilo doslej) slovensko ustavno sodišče. ■

Opomba

1. <https://iskreni.net/druzina/kultura-zivljenja/154-homoseksualnost/1512-odrascal-sem-z-dvema-mamama.html>